

JANA JAŠOVÁ

DRŽITELKA CENY MAGNESIA LITERA

ZAPALTE HRANICI

motto

Zapalte hranici

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jana Jašová

Zapalte hranici – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZAPALTE
HRANICI

JANA JAŠOVÁ

ZAPALTE HRANICI

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Jana Jašová, 2026

Cover photography © Pavel Ševčík

ISBN tištěné verze 978-80-267-6013-9

ISBN e-knihy 978-80-267-6025-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6026-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-6025-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Romče a Železným horám.

Nejlepší kamarádce a nejlepšímu místu na světě.

*Napravte to. Až zavolám,
sejdem se u pekelných bran.*

MACBETH, W. Shakespeare

Zveme všechny sousedy, kamarády a známé na

**VELKOLEPÝ
ČARODĚJNICKÝ
OHĚŇ
NA HRADNICKÉM
KOPCI**

**V neděli 30. 4. v 19 hodin
Špekáčky ke koupi na místě, kostýmy vítány!**

**Občanské sdružení Bučina
ve spolupráci se Sborem dobrovolných hasičů**

FACEBOOK

DOBRÁCI BUČINA

Soukromá skupina – 13 členů

PŘÍSPĚVEK: **Lukáš Rokos**

Správce x Top přispěvatel x 21. dubna v 22:40

Tak zase čáry! Lidi, kdo všechno dorazíte?

Jestli se vůbec vyplatí kupovat štěně 😊

KOMENTÁŘE

ZděndaZdenda:

Sem snad někdy absentoval vole?

Náciček:

Jedno štěně? To si děláš kozy, ne?

Co jako budeme chlastat po desátý?

Petřan Chovanec:

Přátelé, kamarádi, budete to muset vodpít za mě,

svišt' se má narodit už každou chvíli.

SchTony:

Já přijedu určitě. Luki, prej se do Bučiny vrátil Olin?

Lukáš Rokos x Správce:

SchTony Jo, máš s tím problém?

SchTony:

Lukáš Rokos Píšu do SZ.

Kdes byla, sestro, ptám se?

ANETA

Tma. Vzdálené hřmění, občas záblesk, který rozsvítí obzor. A sílí déšť, kvůli němuž urputně vržou stěrače po čelním skle. Jejich gumičky už mají lepší časy za sebou, stejně jako celý favorit s dávno propadlou technickou, protože „tady nejsme v Praze, bejb“.

Taky Landa ze starého autorádia, z kazety, zvuk zesílený na maximum místy kolísá a v jediném reproduktoru ve dvířkách něco chrastí. Další důkaz, že nejsou v Praze, tam její kamarádi poslouchají Aliciu Keys nebo Maroon 5. *A když se bude smát, že s kým chce, může spát, smrt ji tak vykoupí z hříchu...* Kdykoliv tu písničku později někde zaslechne, obsah žaludku jí okamžitě vyletí do krku.

Sedmnáct let se jí tohle vrací tak často a v tolika situacích, že když zase zírá do tmy a čůrků vody na skle, nemá ponětí, jestli je to sen, halucinace, lucidní fantazie nebo časová smyčka. Ví, co přijde dál, až mlčenlivé napětí v autě ještě o něco zesílí, až se holohlavý patriot dostane k *Žapalte hranici směle! Pro čarodějnicí, skvěle*, až světlo reflektorů dopadne na svodidla kolem srázu nad Lovčickým údolím, a nechce to, nechce, ne – „Jitko! Fuck, vzbud' se!“

Když se jí konečně podařilo rozlepit víčka, ještě se třásla. To po tomhle snu vždycky.

Při pohledu do vytřeštěných očí těsně nad sebou si na zlo-
mek vteřiny nebyla jistá, jestli to nepokračuje, jestli jen nepře-
skočila ty výkřiky, skřípění pneumatik, náraz, volný pád a pak
ticho, které vřískalo ještě hlasitěji než zděšené hlasy předtím.
Ale ne.

Nikdo z těch z auta jí neříkal Jitko.

Posadila se na posteli. Nahá, což bylo dobré znamení, že
za sebou nemá nic horšího než sex. Občas se jí stávalo, že se
s totálním oknem po tequila nebo éčku někde probudila kom-
plet oblečená, a to bývalo mnohem zlověstnější.

Cizí obličej se od ní vzdálil, jak se jeho majitel narovnal
a nervózně se ohlédl přes rameno ke dveřím se skleněnou vý-
plní, kterou do pokoje pronikalo špinavě žluté světlo. Někdo
zalomcoval klikou a dívčí hlas zaječel: „Odemkni, ty kreténe,
nebo volám cajty!“

Kluk s tmavou pokožkou, který vypadal moc mladý na to,
aby lovil známosti na BeNaughty nebo Only-Flirts (ale kdo-
ví, kde na sebe narazili?), si na hubené boky chvatně natáhl
kostkované boxerky a vydal se otevřít. Cestou rozsvítil, takže
ji oslnilo prudké světlo. Jako tam pod srázem, když –

„Udělal ti něco?“ vybafla na ni baculatá dívka ve flanelové
noční košili. „Něco, cos nechtěla? Hej? Seš v pohodě, nebo –“

Aneta si mátožně přitáhla deku k hrudi a zavrtěla hlavou,
než jí došlo, že to asi nebyla správná reakce, a přikývla. Kluk
v boxerkách vyhrkl češtinou se silným hrdelním přízvukem:
„Řekni, že jsem ty nic nedělal, Jitko.“

„Jen se mi něco zdálo, promiň,“ uklidnila dívku na prahu.
Suchý jazyk se jí lepil na patro. Co to včera pila? A kde?

„Fakt?“ zeptala se pochybovačně baculka. „Protože tys tak
hrozně křičela, že – vážně seš v pohodě?“

Chabě kývla. Nespravedlivě obviněný došel ke dveřím, vy-
strčil dívku z pokoje a zabouchl za ní dveře. Když se otočil
k Anetě, tvářil se napůl ukřivděně, napůl zahanbeně. „Moje
spolubydlici. Sorry.“

Vrávoravě se sklonila na podlahu pro kalhotky a ve spáncích jí prudce zabušilo. Musela něco blbě smíchat, po tequile tak nepříjemnou kocovinu nemívala. Podívala se na nervózního mladíka s dredy. Až ode dveří k ní zavanul jeho ranní dech. Snad se rozloučení obejde bez polibku.

Kluk zarával do snědých dlaní růžové půlměsíčky nehtů, odhadovala, že jí dá tak otázku, maximálně dvě, než jí nacpe oblečení do náruče a vystrčí ji ven – kde vlastně? Jsou vůbec v Praze?

Jeho jméno patřilo ke všemu tomu, co si nepamatovala, ale už se nikdy neuvidí, takže proč vyplýtvat omezený počet otázek zrovna na to. Vsedě si natáhla červené krajkové kalhotky, které napovídaly, že když vyrážela do zářivých světél velkoměsta, měla v úmyslu právě tohle. Kluk obešel postel a podal jí stejnou podprsenku. Když si ji chtěla vzít, podržel ji v prstech, jako by se té trofeje vzdával jen nerad.

„Kde to jsme?“

Na chvíli ztuhl, jako by si nebyl jistý, jestli to není nějaký chyták. „Ehm... v Modřanech?“ Na konci zazněl nepřeslechnutelný otazník. Modřany, díkybohu. Pořád Praha. Na psacím stole pod oknem zahlédla na zavřeném notebooku svou kabelku. Došla si pro ni, vylovila mobil, odstranila z displeje upozornění na šest nepřečtených zpráv od Veroniky a otevřela aplikaci Bolt.

Zatímco možná naposledy odklikávala jako cíl cesty adresu bytu v Holešovicích a čekala na vyhledání vozu, kluk jí přinesl zbývající oblečení: elastickou černou minisukni, černý crop top a bílou koženou bundičku. Zmuchlané punčocháče strčila do kabelky, nejspíš budou stejně na vyhození.

Když zamířila ke dveřím, její (zřejmě) milenec ani neprotestoval. Kdo by si taky chtěl nechávat v posteli magorku, která ze spaní vříská... co vlastně? Rozhodla se zkusit, jestli má ještě jednu otázku, a na prahu se k němu otočila. Šel za ní tak těsně, že do ní málem narazil.

„Co jsem křičela?“

Ucouvl od ní, jako by ho svou vyšinutostí mohla nakazit.
„Ne.“

Nejdřív nechápala, jestli jí odmítá odpovědět, nebo...
„Cože?“

„Ty křičela jsi jen *ne, ne*,“ upřesnil kluk. Na chvílku se jí ho skoro zželelo. Kolik mu může být, dvaadvacet, třiaadvacet? Takové dítě. Namáhavě polkl, v hubeném krku mu nápadně poskočil velký ohryzek. „Co ty se zdálo, Jitka?“

Zavrtěla hlavou a přidala do kroku, zády k mladíkovi, který mumlal něco o whatsappu, k baculce, která si v kuchyňském koutu našťavaně vařila čaj, a vykročila do tmy, už sedmnáct let věrné průvodkyně svého života.

Jaro si natočil zpětné zrcátko a pozoroval v něm klientku, jak se ujišťuje, že má dobře zapnutý pás. To ho trochu uklidnilo, protože když tu bledou tmavovlásku viděl čekat před panelákem, v chladné dubnové noci jen s holýma nohama pod kratinkou sukní, trochu mu zatrnulo. Ale nevypadala opile, jen unaveně.

A smutně.

Padesátník Jaroslav byl v Čechách už patnáct let, jenže ve dne dělal s partou krajanů na stavbách a po nocích vozil klimbající zákazníky. Česky se tak nikdy pořádně nenaučil. To jeho žena, která za ním přijela teprve před čtyřmi roky a teď pracovala v Penny, už mluvila mnohem líp. „Musíš si s každým popovídat, aspoň pár vět,“ peskovala ho. „Řekni něco o počasí, jestli jim nevadí rádio, já nevím, cokoli. Kdybych já za kasou pořád jen opakovala ‚aplikaci máte?‘, taky bych se dodneška nedomluvila.“

Když si teď na Olju trochu provinile vzpomněl, blýskl po dívce na zadním sedadle zlatým zubem a zeptal se: „Mám pustyt topený?“

Zavrtěla hlavou, ale nedívala se do mobilu, jen do tmy za okýnkem, a tak to zkusil ještě jednou: „Ze párty? Zábava ou kej?“

Bledá bruneta se šikmo sestříhanou ofinou na něj pohlédla do zrcátka, a když se jejich oči setkaly, Jara zamrazilo tak, až měl chuť se pokřižovat. Její výraz mu připomněl sestřenici, která nedávno přišla při bombardování o syna.

„Ani ne,“ odpověděla stručně.

Taxikář bezděčně zesílil rádio a upřel oči na prázdnou silnici před sebou. *Promiň, Oljo, ale s touhle to prostě nedám.* Do zadního okna mu probleskly reflektory. Šedivé BMW, kterého si všiml zaparkovaného o kus dál v ulici, když na klientku čekal před panelákem. Sedmičková řada, pro tyhle sportáky měl slabost. Buď 745i, nebo 750i – v bazaru se ojeté daly sehnat kolem tří set tisíc. Kdyby mu takové říkalo pane, vůbec by se nezlobil, jenže Olja trvá na tom, že musí všechny peníze navíc posílat jejich rodičům do Lvova, takže –

Co se na něj ten *dureň* tak lepí? V noci, na prázdné silnici? Jaro na něj podrážděně zablikal a ten macho v bavoráku naštěstí pochopil, protože přišlápl ty svoje keramické brzdy a po chvíli odbočil jinam. Taxikář měl pocit, že ho vidí za sebou i v Holešovicích, ale když ta divná holčina vystoupila a on se podíval do zpětného zrcátka znova, bavorák jen prosvítl kolem něj a zmizel v první zatáčce.

VERONIKA

Když jsem v polospánku uslyšela vrzání kroků na staré parкетové podlaze, namáhavě jsem rozlepila jedno oko. Ve tmě zpečetěné staženou roletou jsem viděla jen obrysy postavy, která se ke mně blížila... a když hupsla na kraj postele, matrace se se mnou zhoupala. Zalila mě jasmínová vůně smísená s nezaměnitelným pachem marjány.

„Zlobíš se na mě, Veru? Nezlob se.“

Zašátrala jsem na nočním stolku po vypínači lampičky, ale sotva jsem ji rozsvítila, Aneta zase zhasla.

„Fuj, píchá mě to do očí. Že se nezlobíš?“

Odsunula jsem se na posteli ke zdi, abych jí udělala místo. Aneta zvedla deku a strčila si pod ni nahé nohy. Její ledové chodidlo se dotklo mého.

„Zlobím,“ odsekla jsem. „Proč jsi mi neřekla, kam jdeš? Nebrala mi telefon? Co kdyby to byl nějaký úchyl?“ Moc přesvědčivě to neznělo, slyšela jsem to sama. Popravdě řečeno jsem se nezlobila, jen jsem zase hrála svou roli. Zodpovědná, starostlivá kamarádka versus ta nezodpovědná a lehkomyšlná.

Po šestnácti letech už jsem v tom měla slušnou praxi.

Aneta pokrčila rameny a položila si hlavu na polštář. „Když on byl tak hezkej.“ Bylo mi jasné, že se neodlícila, že zase budu mít na povlečení šmouhy od její řasenky a mejkapu.

A bylo mi smutno z toho, že už to dlouho nepotrvá.

Chvilí jsme mlčky ležely na boku, obličejí k sobě. Na Dukelských hrdinů zazvonila tramvaj, pod okny se na sebe rozštěkali dva psi. Asi už nebyla noc, spíš brzo ráno, ale přes Anetinu hlavu jsem na radiobudík na nočním stolku neviděla.

„A byl dobrej? V posteli?“ Popravdě jsem si ho ani nestáčila prohlédnout. Původní plán zněl, že si po práci skočíme na rychlou večeři a půjdeme se vyspat na zítřejší, vlastně už dnešní výpravu na prodloužený prvomájový víkend. Jenže ve vietnamském bistru neměli žádné koktejly. Aneta trvala na tom, že před cestou do Bučiny nutně potřebuje Long Island Iced Tea (ještě teď se smála tomu, jak jsem si na vysoké myslela, že to je jen ledový čaj), a tak jsme se z bistra přesunuly do baru na Starém Městě. Než jsem tam u pultu vystála frontu na pití, Aneta už tancovala s mladinkým černochem s dredy, který se okouzleně smál jejím tanečním kracím.

O dva drinky později, když jsem si musela odskočit na záchod, s ním beze slova někam zmizela. Na moje volání a textovky nereagovala, a tak jsem se zachovala jako vždycky: nechala jsem to plavat a odjela domů. Věděla jsem, že se o sebe Aneta dokáže postarat, i kdyby byla sebevíc opilá nebo sjetá. Sama mi jednou, po společně zdolané sedmičce vodky u našeho

kuchyňského stolu, řekla: „Já jsem *survivor*, Veru. Nic jinýho mi moc nejde, ale tohle jo.“

Teď si vedle mě ztěžka vzdychla a neodpověděla. Netušila jsem, jestli to znamená, že nebyl dobrý milenec, nebo že si nic nepamatuje. Sázela jsem spíš na to druhé. „Už tak dlouho jsem byla vzorná,“ připomněla mi teskně.

„Měla by ses jít trochu vyspat,“ navrhla jsem po chvíli, i když jsem to myslela spíš tak, že se dospat potřebuju sama. Nikdy jsem nebyla skřivan a nechápala jsem, jak někomu může k životu stačit tak málo spánku jako Anetě.

„Spaní nesnáším,“ zamumlala, jako by mi četla myšlenky. Zvrátila hlavu dozadu, aby viděla na červené digitální číslice na budíku. „Víš, že už je skoro pět?“

Zasténala jsem. „Ježíši, běž k sobě a přijď v sedm.“ Pokud žádná z nás neměla home office, jezdily jsme do práce většinou spolu.

„A víš, že seš jedinej člověk, co mě kdy vykopal z postele?“ Znova vzdychla, ale vzápětí se energicky vymrštila zpod deky. „Pudu si zaběhat do Stromovky. Nechceš jít se mnou? Představ si, jak tam teď bude krásně!“

„V pět, jo?“

„No právě. Žádný lidi.“

Zachumlala jsem se zase do deky, pod kterou jako by ještě zůstal chlad Anetina těla, a mezi zíváním jsem k ní vyslala varování: „Jestli s tebou mám odpoledne jet, nechci tě vidět dřív než v sedm.“

„Jak, jestli? Seš neuvěřitelně folklorně zanedbaná, díky mně v pětatřiceti konečně zažiješ svoje první čarodky. Co když je to tvoje poslední šance?“ Vrzání parket se zopakovalo v opačném směru, cvakla klika. Už jsem se zase propadala do spánku, když ke mně tmou dolétlo tiché zamumlání: „Protože moje je to určitě.“

* * *

Usnula jsem znova ještě dřív, než za Anetou zapadly dveře, a spala jsem, dokud mě podruhé neprobudilo *Someone Like You* od Adele. Po zastávce v koupelně jsem zašla zaklepat na Anetiny dveře.

„Jo...“

Už nespala, seděla na posteli se zkříženýma nohama a notebookem na klíně. Bůhvíproč se mi vybavilo, jak jsme se viděly poprvé. Já vyjukaná holka z Vysočiny, kterou vezla celá famílie (máma celou cestu z Brodu nuceně vtipkovala, ale při každém slovu jako by měla na krajíčku, táta křečovitě svíral volant, protože ho nervovalo řízení po Praze, Dušan s Alešem vedle mě se zatatými čelistmi vězeli v sicilském módu, *madonna mia, bėda, jestli si něco dovolíte na naši sestru*). Právě jsem se dostala na vytoužený bakalářský obor mediální studia na Fakultě sociálních věd UK, jenže nikdo z rodiny přede mnou v Praze nestudoval, a tak jsme hledání ubytování dost podcenili. Když jsem si začala shánět kolej, všechno jakž takž přijatelné už bylo obsazené, a tak jsem zasedla k internetu. Facebook byl tenkrát ještě v plenkách, ale když jsem na fóru budoucích spolužáků zadala poptávku, ozvala se mi nějaká Aneta Klemáková – shání spolubydlící do 2+1 v Pplk. Sochora v Holešovicích, zařízení byt, neprůchozí pokoje. Nájemné bylo sice o něco vyšší, než s jakým rodiče původně počítali, jenže další možnosti se rychle tenčily a naši se shodli na tom, že *nakonec je to jen na pár let, tak to nějak vydržíme, že jo, táto? To víš, že jo, mámo*.

Myslela jsem, že nás bude čekat majitel, ale nechal smlouvu, klíče i vysvětlování na Anetě. „Je nejradši, když to šlape samospádem a s ničím ho neotravujeme,“ vysvětlila mému tátovi, který se tomu nahlas podivil. Pamatovala jsem si, že nám přišla z druhého patra do přízemí otevřít jen v tlustých červených ponožkách s růžovými srdíčky a celou dobu převalovala v puse žvýkačku. Bráchové na ni obdivně zírali, oba, i když Aleš už měl pár let vážnou známost a Dušan se chystal na opožděný coming out. Oválný obličej, krátké tmavé vlasy –

hotová Amélie z Montmartru, nápadně krásná i s temnými kruhy pod laníma očima.

Připadalo mi, že Amélie zase zírá na mě, ale asi ji jen fascinovala naše hromadná výprava.

„A vy jste odkud, Anetko?“ zeptala se jí moje máma, která měla jako učitelka na prvním stupni sklony říkat všem zdobnělinami. Moje nová spolubydlící nevypadala, že by jí to vadilo. Vyfoukla žvýkačkovou bublinu a bohorovně odpověděla: „No z Prahy.“

Viděla jsem ten pohled, co si vyměnili máma s tátou (*A proč nebydlí doma? To mají její rodiče tolik peněz? Nechtějí, aby s nimi bydlela? Nechce s nimi bydlet?*), ale mně to připadalo děsně cool. Doufala jsem, že Anetě nebudou moje rodina, moje venkovská vyjukanost a můj plyšák Štoska natolik k smíchu, aby nade mnou ohrnovala nos, ale bála jsem se zbytečně. Sotva naši zvedli kotvy, přišla ke mně do pokoje, žuchla na nepovlečenou postel a popadla Štosku do náruče. A trochu krypticky prohlásila:

„Já jsem tak ráda, že seš to ty.“

Teď ke mně zvedla oči a věnovala mi stejný úsměv, úsměv, pro který vyplulo tisíc lodí. Měla vlhké vlasy po sprše a voněla skořicí. „Už jsem snídala. Nechala jsem ti tam lívance. Z tvarohu a špaldový mouky.“

Uznale jsem se na ni ušklíbla, ale když jsem se šla podívat na linku pod skleněný poklop a nadechla se sladké vůně, něco se ve mně svíralo. Jasně, je nám pětá- a šestatřicet, jednou to muselo přijít, ale stejně jsem na to nebyla připravená.

Vůbec ne.

Pořád jsem ještě nezačala hledat nikoho nového na spolubydlení, i když mi Aneta připomínala, ať to udělám. Svatbu měla mít v červnu, s Tonym se přestěhují do loftu v Karlíně, za jaký by každý správný mileniál zabíjel... a z Holešovic to k nim dojdou i pěšky, takže nebyl důvod se z toho hroutit. Stejně jsem si už asi pětkrát pustila na youtube ten poslední díl

Přátel, kde všichni stojí v bytě s fialovými dveřmi a zelenou kuchyňskou linkou a vědí, že něco definitivně končí. A bulila jsem u toho jako želva.

Protože jsi dětinská, nadhodil kousavě můj drsně upřímný vnitřní hlas, když jsem si na lívance navršila zakysanou smetanu a borůvky a zapnula kávovar. V devatenácti ses nedokázala vzdát olýsalého plyšáka, v pětatřiceti představy bydlení se svou BFF.

Postavila jsem pod trysky svůj hrníček se smajlíkem a namítla mu jako obvykle: *Jen se mi nechce zvykat si na to, že tady budu potkávat někoho úplně cizího. Klidně bych bydlela sama, ale to mi spolýká víc než půlku platu.*

Taky bys mohla bydlet se svým chlapem. Kdyby chtěl. Kdybys konečně měla někoho, kdo chce.

Na to už se nedalo namítnout nic, a tak jsem nechala kávovar hlasitě drtit zrna a s talířkem lívanců jsem se posadila ke stolu. U Anetiny židle stál její otevřený notebook a na monitoru jsem zahlédla okno konverzace v chatu GPT. Pod otázkou Jak snížit kalorickou hodnotu těsta na lívance? následovala vyčerpávající odpověď umělé inteligence s výčtem nejrůznějších nízkokalorických receptů. Dojalo mě, že Aneta tak myslí na moje problémy s váhou, protože sama měla neuvěřitelné spalování – mohla by vyplnit cukrárnu, a nepřibrala by ani deko. Už jsem chtěla notebook preventivně zaklapnout, abych ho nepokapala čekankovým sirupem, když jsem si v levém sloupci s historií chatů mezi změtí nejrůznějších pitomostí všimla otázky.

Jaké možnosti má oběť vydírání, když to nechce oznámit na policii?

Už jsem si zvedala lívanec k puse, ale ruka mi zase klesla k talířku. Natáhla jsem se pro krabici s papírovými kapesníčky, oťřela si prsty a přitáhla si Anetin omlácený počítač s ohmatanou klávesnicí blíž. Najela jsem kurzorem na tu předposlední otázku a začala si číst reakci AI.

Pokud se člověk stane obětí vydírání, je důležité jednat rychle, ale zároveň opatrně. Neustupuj vyděrači. Neplat, neposílej další

informace, nedělej, co chce. Ustupování obvykle vede k dalším požadavkům.

Prsty mi ucukly od počítače, jako bych se spálila, a málem jsem si shodila talířek s lívanci do klína. S umělou inteligencí jsme si občas povídaly obě, já to odkoukala od Anety, která ji začala v práci používat jako první. Když jsme se doma lízly proscem, dávaly jsme jí otázky typu Jak přesvědčit ženatého milence, aby se rozvedl? (Aneta) a Jak přesvědčit nepořádnou spolubydlící, aby po sobě vytírala v koupelně? (já). Jenže tohle mi připadalo na obyčejné blbnutí moc –

Za mými zády cvakla klika dveří Anetina pokoje. Přiklopila jsem víko počítače a rychle se zakousla do lívance, abych získala čas na rozmyšlenou, co mám s touhle informací dělat.

Do práce na Smíchov jsme jely výjimečně mým autem místo metrem a tramvají, abychom mohly odpoledne rovnou vyrazit. Musela jsem si předem vyřídit jednodenní parkovací povolenku (paní Kádřovačka Důležitá si mě vychutnávala asi deset minut, než mi našla „místečko“), ale ani když jsem s bílou fabií z bazaru zajížděla mezi tmavá manažerská audi, pořád jsem se Anety nedokázala zeptat na to vydírání. Možná proto, že mi celou cestu pobaveně vykládala o nové „náně ze *Stylu*“, která po ní chtěla najít fotku z Baham, aby tam byly ty moderní mrakodrapy, a když jí Aneta naposílala snad všechny výškové budovy, co na Bahamách našla, ukázalo se, že nána myslela Bahrajn.

„Jdeš dneska do jídelny? Já si objednala boloňský špagety, ty mívaj dobrý,“ prohodila ke mně přes střechu auta. Nad čelem měla sluneční brýle, i když bylo zataženo, a tvářila se tak bezstarostně, až jsem si pomyslela, že jsem to špatně pochopila, prostě si jen hrála, protože... kdo by vydíral neškodnou fotoeditorku z korporátního vydavatelství?

„Já jdu na oběd s Martinem, přinese mi komiks...“ odpověděla jsem váhavě. Aneta se okamžitě zamračila.

„Jo? A kdy ti přinese ukázat žádost o rozvod?“

Pokrčila jsem rameny, protože o tom jsem se teď a tady bavit nechtěla. Vlastně nikdy a nikde, protože i naivce jako já dávno došlo, že to bude na svatýho Dyndy. Ukázala jsem varovně bradou na Lenku, šéfredaktorku *Sportu a zdraví*, která o pár parkovacích míst dál energicky vyskočila z esuvéčka a rázovala k nám, jako by vypadat sportovně a zdravě měla v popisu práce.

„Čauky, zlatíčka! Anet, ten outfit je boží! Doufám, že od včerejška doplnili v kuchyňce mandlový mlíčko!“

„Myslíš, že umí i jiný věty než zvolací?“ zamumlala za ní Aneta a narovнала si kožený pásek na džínové kombinéze. Kdybych si takovou vzala já se svou postavou krev a mlíko alias lehká nadváha, vypadala bych jako automechanik, jenže vysoké štíhlé Anetě slušelo všechno. Počkaly jsme, až Lenka manažerským krokem zmizí v otočných dveřích vydavatelství, a pak jsme se k nim pomalu vydaly taky.

„Zajímalo by mě, kdy ho konečně pošleš do prdele,“ ozvala se Aneta. S Martinem jsem chodila už tři roky, a tři roky jsem čekala, kdy si svým bohémským šarmem nakloní i mou nejlepší kamarádku. Marně.

„Mě by zase zajímalo –“ Na poslední chvíli jsem se kousla do jazyka. Aneta si stáhla z ramene kabelku a zvědavě se na mě podívala.

„Co?“

Někdo tě vydírá? Kdo? Kvůli čemu?

Zavrtěla jsem hlavou a pustila ji před sebe.

Martin přišel krátce před polednem a nechal si mě zavolat z recepcce. Kolegyním skloněným nad klávesnicemi jsem neadresně oznámila, že jdu na pracovní oběd s ilustrátorem, a vypadla jsem dřív, než se mě začnou vyptávat.

Ilustrátor měl v podpaží desky s návrhy dalších dílů komiksu o Kosmíkovi jako alibi, přestože už mi je před týdnem

všechny poslal elektronicky přes TransferNow, a jeho úsměv mě zahřál na tváři, jakmile jsem vystoupila z výtahu. Kvůli recepční jsme sehráli divadýlko s potřesením rukou, podržel tu moji o něco déle, než bylo nutné. A mě z toho jako vždycky zašimralo dole na páteři.

Pohádali jsme se ani ne pět minut poté, co jsme se usadili v boxu pizzerie na Andělu, pár stanic tramvají od vydavatelství, abychom nenarazili na moje kolegy.

„Takže ty radši pojeděš s Anetou do nějaký prdele světa na trapnou vidláckou veselici, když jsme mohli mít tři dny jenom pro sebe?“

Podržela jsem si před obličejem zatavené polední menu, aby neviděl můj výraz. Konflikty jsem nikdy neuměla, asi proto jsem byla tak spokojená ve spolubydlení s Anetou, která každou hrozící hádku proměnila hned v zárodek ve vtip. Naši se dřív maximálně dobromyslně špičkovali, starší bráchové se ke mně chovali ochrannitelsky, takže z domova jsem žádnou průpravu taky neměla.

„Říkala jsem ti to už dvakrát,“ připomněla jsem Martino-vi chlácholivě. Zavrtěl hlavou, až se mu jeho přerostlá hříva zhoupla po ramenou. Vzpomněla jsem si, jak přišel poprvé k nám do redakce s návrhy na logo nového dětského časopisu, desky s grafikami mi rozložil na psacím stole a já bojovala s nepřekonatelnou chutí zabořit mu do těch hustých dlouhých vlasů prsty. „A nemohla jsem vědět, že budeš sám.“

Jeho žena tak často měnila plány na poslední chvíli, až se dalo skoro vsadit na to, že nakonec s malou Eliškou k babičce neodjede.

„Vymluvil jsem se, že musím dodělat tu zakázku pro reklamku.“ Martin na mě upřel vyčítavý pohled hnědých očí. „Kvůli tobě.“

Servírka si přišla zapsat naši objednávku. Ještě před pár minutami jsem byla rozhodnutá dát si jen salát, ale teď jsem si objednala tagliatelle s lososem a smetanou. Martin si dal

pizzu a pivo, nechápala jsem, kam se všechny ty kalorie v jeho hubeném šlachovitém těle ztrácejí.

„Verčo, tak to zruš,“ navrhl mi zastřeným hlasem, když jsme v boxu zase osaměli.

„Nemůžu to zrušit, Aneta neřídí.“

„Ježíš, tak tam snad jede vlak nebo bus nebo něco. Jak tam jezdí jindy?“

„Skoro tam nejedí. Leda někdy s Tonym, on tam má rodiče.“

„Jo s Vencou Konopníkem.“ Martin se opovržlivě uchechtl. Narodil se v Praze, nikdy nebydlel jinde než na Vinohradech a s oblibou prohlašoval, že když bude chtít vidět „to zelený s modrým nahoře“, otevře si Pinterest. „No tak ať tam zase jede s ním, aspoň bude u tebe volno.“

Seděla jsem u stolu proti němu, dívala se do jeho sebevdomého obličej a mlčela jsem. Mohla jsem mu začít vysvětlovat, že je to nejspíš náš poslední holčičí víkend před Anetinou svatbou, že mě chce seznámit s Tonyho mámou, protože jako svědkyně budu organizovat rozlučku se svobodou, kam ji chce pozvat... Ale já před sebou zase uviděla Anetin otevřený notebook s otázkou pro AI:

Jaké možnosti má oběť vydírání, když to nechce oznámit na policii?

„Verčo...“ Martin vklouzl rukou pod stůl, nahnátl moje koleno v černých džínách a začal ho jemně mnout. Mravenčení z jeho doteků se mi okamžitě rozběhlo po stehnu vzhůru. „Přišel bych už dneska večer... mohla by sis vzít to rajcovní kimono a pod něj nic jako posledně.“ Počkal, až před něj uštvaná servírka postaví pivo a přede mě mattonku, a když odběhla, horce dodal: „A já bych tě ošukal v něm, hned na chodbě.“

Tváře mi hořely tak, že jsem si musela ochladit dlaně o lahev minerálky a přiložit si je na obličej. Dívali jsme se na sebe, jako bychom se trumfovali, kdo uhne očima jako první.

„Co?“ pobídl mě.

Olízla jsem si rty a přikývla. „Jo. Ale někdy jindy...”

Jeho ruka ucukla z mého kolene. Martin si sedl rovně a přihnul si piva, až mu nad horním rtem zůstal knírek z pěny.

„Takže radši budeš poskakovat kolem tý svý psychopatky?”

Vzrušení ze mě vyprchalo, ale s ním i energie k dalšímu dohadování. Už jsem začínala litovat toho, co všechno jsem mu ve slabších chvílkách o Anetě vykládala. „Není žádná psychopatka a já ji mám ráda.”

„A myslíš, že je to oboustranný?” Martin znova znechuceně zavrtěl hlavou, ale zřejmě ani jemu se do dalšího dohadování nechtělo. Když nám přinesli jídlo, mlčky jsme se do něj oba pustili. Martin jedl margheritu rukama, překládal si trojúhelníčky na půlku, aby mu z nich nepadala náplň, a polykal je na dvě kousnutí. Když zdolal půlku, otřel si pusu ubrouskem a smířlivějším tónem se zeptal:

„A kde že to je, ta...”

„Ta prdel?” napověděla jsem mu a ušklíbla se. Ulevilo se mi, že se už nezlobí, i když jsem pořád nemohla potlačit pachutí hořkosti nad jeho výbuchem. „V Železných horách.”

„To je na Šumavě?”

V duchu jsem nad jeho geografickým povědomím protočila panenky. „Ve východních Čechách.”

Z boxu vedle nás se ozval hurónský řehot nějaké holčičí party. Martin odložil ubrousek a čekal, až jejich veselí trochu utichne.

„A jak se tam slaví filipojakubská noc? Jenom se skáče přes oheň, nebo se venkovská chasa snaží povzbudit plodnost matky Země souložením v lukách?”

Cestou zpátky do práce jsem ve stánku u tramvaje koupila Anetě donut s čokoládovou polevou, abych jí vynahradila svou absenci u oběda. Když jsem jí ho v umaštěném sáčku nesla ke stolu, nebyla tam. „Šla si pro kafe,” houkla na mě přes okraj monitoru její kolegyně Eva, ale ani ke mně nezvedla oči.

Přikývla jsem a pokusila se v chaosu Anetiny pracovní plochy vytvořit místo pro zákusek. Z hromady papírů vedle klávesnice jsem přitom jeden nechtěně shodila na zem. Když jsem se pro něj sehnula, abych ho vrátila nahoru, všimla jsem si žlutočerného záhlaví s logem Anetiny banky. *Vážená klientko, Vaše žádost o konsolidaci úvěrových splátek v celkové výši 684 035 Kč...*

Překvapeně jsem dopis položila na stůl. Aneta dluží přes půl milionu? Na co si půjčila tolik peněz? Věděla jsem, že byt v Karlíně si s Tonym nekupují, byl to dar od Anetina zazobaného otce.

Kvůli vyděrači? blesklo mi hlavou vteřinu předtím, než se open spacem rozlehl Anetin bezstarostný smích. Vracela se ke stolu s velkým hrnkem, obklopená houfem grafiků, kteří se předháněli ve snaze udělat na ni dojem. V zamračeném odpoledni kolem sebe šířila záři červencového sluníčka.

Když jsem se na ni dívala, najednou mi to celé připadalo úplně absurdní.

„Veru, co je?“ Aneta došla ke stolu s půllitrovým kafáčem „Kretén ti řek něco ošklivýho?“ tipla si.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nic, v pohodě. Přinesla jsem ti zákusek.“ Ukázala jsem palcem na promaštěný pytlík.

Aneta položila (náhodou?) mohutný hrnek na dopis z banky tak, že už koukalo jen logo, odsunula si kancelářskou židli a žuchla na ni. „A v kolik vyrážíme?“

Než jsem stačila odpovědět, do dveří redakce strčil hlavu sporták Jirka z nedělníku a zařval na ni: „Kurva, Aneto, tys mi tam furt nenamrdala ty kanadský hokejisty!“ Aneta mu ukázala zvednutý prostředníček, ale přisunula se s křeslem ke stolu a poklepáním na mezerník probudila monitor. „Mu to jdu poslat, aby se neposral. V kolik teda?“

„Já to můžu zabalit ve čtyři...?“

„Souhlas, já taky,“ odpověděla mi už trochu nepřítomně. Otevřela si na monitoru fotobanku a obrazovka se zaplnila miniaturními náhledy plnými hokejek, bruslí a vousatých brad

vykukujících zpod helem. Když jsem se k tomu digitálnímu přívalu testosteronu obracela zády, zahlédla jsem rychlý pohyb Anetiny ruky, kterým vytáhla dopis z banky zpod kafe a upustila ho do pootevřené zásuvky.

Před čtvrtou odpoledne už byla moje fabie na parkovišti skoro osamělá. Otevřela jsem kapotu, abych doplnila letní směs do ostřikovačů, i když počasí na blížící se léto moc nevypadalo: studený vítr mi pošukával blejzrem a profukoval košili, kterou jsem měla pod ním.

„No ne, Veru, ty seš dobrá!“ Ani jsem se nemusela otáčet, bylo mi jasné, že to je Dáša, moje a chvilku i Anetina spolužačka z vysoké. Nastoupila nedávno jako editorka do nedělníku a vždycky se ke mně hrozně měla, ačkoli ve škole se spíš bavila s mým tehdejším přítelem. Dělali spolu na různých skupinových projektech, Robert ji měl rád, vždycky ji vychvaloval... co já vím, možná je s ním v kontaktu doteď. Na rozdíl ode mě.

„To mně tyhle technický věci na autě vždycky dělá manžel,“ pokračovala hlasem s ostrými sykavkami a obešla fabii ke straně, aby na mě viděla. Na dvou prstech měla zavěšenou papírovou tašku z bageterie s promaštěným dnem.

„Jen leju kapalinu do ostřikovače.“ Přibouchla jsem kapotu a usmála se na ni. Sice mi vždycky byla protivná, ale ta moje pitomá učitelská výchova... „Technický věci mi dělají v servisu.“

„No stejně.“ Dáša na mě v úsměvu vycenila ukázkově bílé zuby se šmouhou rudé rtěnky, bez které jsem ji snad ještě neviděla. „Vyrážíš někam na víkend? S někým?“ To poslední asi mělo znít šibalsky, ale sálala z toho jen bezostyšná zvědavost.

„Jo, s Anetou, k ní na chalupu.“ Podívala jsem se ke vchodu do budovy, před kterým postával hlouček kuřáků. „Do Železných hor.“

Dáša chápavě přikývla. „Jasný, jasný... no to je stejně neuvěřitelný, jak jste vy dvě pořád nerozlučný, už od prváku bakaláře si vás pamatuju jenom pohromadě.“

Pokrčila jsem rameny a nenápadně se podívala na hodinky. Ještě nebyly čtyři a Aneta nikdy nechodila včas.

„A pořád spolu bydlíte? Nemáte nikdy ponorku?“ Než jsem stačila odpovědět, Dáša to udělala za mě. „Asi ne, že jo, ale stejně, Verčo, Aneta má kliku, že ty seš taková hodná a tolerantní, protože já ti něco řeknu.“ Naklonila se ke mně, takže jsem instinktivně uhnula před promaštěnou taškou, a spiklenecky ztišila hlas. „Tady v práci ji nikdo nemá rád.“

Okamžitě jsem se za Anetu urazila. Otřela jsem si ruce do vlhčeného ubrousku a dotčeně namítla: „To je blbost.“

Dáša horlivě zavrtěla hlavou. „Já nemyslím grafiky a ajťáky, já myslím *normální* lidi. Ona má fakt hodně divnej vají. Znáš Háňu od nás z krimi? Háňa říkala, že když psala reportáž o přepadení toho barmana, pamatuješ, chválili to na poradě, někdo ho zmlátil, ale nevzal mu tržbu a nic, tak Aneta za ní tenkrát přišla a –“ Najednou se zarazila, přehodila si nákup do druhé ruky a pravou horlivě zamávala někomu za mými zády. „Anet, ahoj! Tak prej razíte na víkend někam do hor, no to závidím, to já tady budu zařezávat dneska i zejtra do noci, tak pa pa, užijte si to!“

„Pa pa,“ opakovala po ní znechuceně Aneta. Otevřela zadní dvířka auta a hodila dovnitř kabelku i smetanovou koženou bundu. „Co do tebe ta týdýtko hučela?“

Na okamžik mě napadlo jí to říct, ale nechtěla jsem, aby ji to mrzelo. „Samý kraviny. Takže expedice Valpurga startuje?“

Aneta se napřímila a podívala se na mě přes střechu fabie. Čekala jsem, že vybere mou přihrávkou, prohodí něco jako, ať nakopnu koště, jestli se tam máme do neděle dostat, ale jen mě vyzvala: „Hele, rozpust' si ten culík, vypadáš na patnáct.“ Její pohled byl nečitelný a temný jako obloha, z níž se váhavě začínaly spouštět první kapky.

Vy všechny čáry vemte si

ANETA

Od té noci – nahlas o ní nikdy nemluvila a v duchu stačilo říkat jen *ta noc*, bylo zbytečné to nějak upřesňovat, v jejím světě existovala množina ostatních zapomenutelných nocí a pak ta jediná, na kterou zapomenout nešlo – od *této noci* se bála jezdit v autě. Bylo to instinktivní, protože jinak se vrhala po hlavě do všeho, co zavánělo rizikem. Skákala bungee jumping, sjížděla na raftu divokou vodu, zdolávala červené a černé ferraty, zkoušela venkovní bouldering, a když nemohla spát, toulala se sama noční Prahou.

Vždycky s nadějí, že by to nemuselo dopadnout dobře.

Vždycky s předtuchou, že zase dopadne.

Kdysi se nechala od matky přesvědčit, aby chodila na terapii. Přicházela tam s pevným přesvědčením, že jí to stejně nepomůže, takže světe div se, nepomohlo jí to... Na jednom z prvních sezení se jí terapeutka zeptala, jestli ve vstupním dotazníku nelhala, když zaškrtnula, že neuvažuje o sebevraždě.

„Ne.“

„Opravdu ne? Víte, Aneto, lidé s posttraumatickou stresovou poruchou jako vy často –“

„Ne,“ přerušila ji. Psycholožka s dlouhým krkem a propadlými tvářemi se na ni zkoumavě zadívala přes bifokální brýle, které jí trochu deformovaly oči.

„A proč ne?“

„Myslíte, že bych měla?“ Možná to znělo ironicky, ale nemyslela to tak. Na ironii, sarkasmus, drzosti neměla sílu. Rodiče za ni vyřídili roční odklad nástupu na vysokou, takže teď ležela celé dny v posteli a přepínala z jedné televizní stanice na druhou. Reality show, pořady o vaření, rady pro zahrádkáře... Kdo by řekl, že to člověka tak vyčerpá?

„Ne, nic takového vám samozřejmě nepodsouvám.“ Psycholožka byla matčina stará známá z dob modelingu, nejspíš byla zvyklá řešit spíš anorexie a poruchy osobnosti a tahle letargická klientka ji trochu vyváděla z míry. „Jen mi připadá zvláštní, pokud mi pacient s tak těžkou depresí, jakou máte vy, tvrdí, že o tom vůbec neuvažuje.“

„Proč bych se měla chtít zabít? Mám být ráda, že jsem přežila, ne?“

Terapeutčina hlava na čapím krku zakývala na znamení souhlasu. „Ale nejste.“

O tom se nedalo polemizovat. Aneta sklopila oči k okousaným nehtům. „Zabít se by byla moc velká námaha,“ vyslovila to, co se nabízelo samo. „Nemám na to energii.“

„Ano, to vidím, ale kdybyste měla...?“

„Kdybych měla, stejně bych to neudělala. Mám pocit, že si to nezasloužím.“

Psycholožka se na ni pochvalně usmála, jako by udělala správně domácí úkol, jenže Aneta věděla, že ji pochopila špatně. Nemyslela to tak, že nechce umřít, protože přece neudělala nic špatného a nezaslouží si smrt, naopak... Hluboko v sobě cítila, že si nezaslouží vyklouznout z toho tak snadno, komínem krematoria. Že nemá právo si něco udělat, spolykat prášky, podříznout si žíly, to je fuk.

Jitka nechtěla umřít, a je mrtvá.

Ona nechce žít, a... žije.

Musí.

Jako trest. Jako pokání.

To bylo před sedmnácti lety, ale teprve v posledních měsících se její postoj k tomu začínal měnit. V žádném náboženství není očištec navěky, no ne? Možná tu změnu odstartoval první vyděračský e-mail. Anebo prostě pocít, že už se kála dost dlouho.

Že už má odpracováno.

„Vzala sis kinedryl?“ zajímala se starostlivě Veronika. Aneta souhlasně zamumlala, i když si nic nevzala – na tenhle druh cestovní nevolnosti byly všechny kinedryly krátké.

„Pojedu pomalu,“ slíbila jí Veronika a vyhodila blinkr, aby se zařadila do pruhu na Pražský okruh.

Aneta se nuceně usmála a položila zpocené dlaně na nohavice džínové kombinézy. „Neboj... za chvíli to bude dobrý.“

Jenže nebylo.

Sotva vyjely z města na hradeckou dálnici, z deště se stal liják, ocelovou oblohu v dálce křížovaly blesky a občas zahřmělo. Dálnice se navíc na několika úsecích opravovala, takže několikrát uvízly v koloně kamionů, jejichž zadní kola jim zalévala čelní sklo blátivými stříkanci.

A pod zavřenými víčky viděla buď plameny, nebo řetězec písmen a číslic, které tvořily adresu bitcoinové peněženky.

Připadalo jí, že se za nimi už od nájezdu na D11 drží nízký šedivý sporták, ale když na chvíli stiskla víčka a podívala se znova, už jim na nárazníku visel hnědý Citroën Berlingo.

Stěrače zoufale kmitaly sem tam, jako *tu noc...*

„Tak co vošoust u oběda?“ zeptala se přiškráceně Veroniky, aby odvedla svoje i její myšlenky jinam. Patnáct let spolu bydlely, půjčovaly si knížky, punčocháče i antikoncepční prášky, slýchaly přes zeď svoje pochrupování, křik z nočních můr i sténání při sexu, ale o té noci neřekla Veronice nic víc než stručnou oficiální verzi. Jeli ze zábavy, přšelo, opilý řidič dostal smyk a skončilo to špatně.

Ne proto, že jí nevěřila. Spíš nevěřila sobě.

„Nebud' na něj zlá,“ napomenula ji Veronika, ale znělo to dost sklesle.

„On je zlej na tebe.“

„Jak jsi na to přišla?“ podivila se její naivní, bezelstná spolu-
bydlící.

„Bud' ať se rozvede, nebo ti dá pokoj.“

Veronika se na ni rychle zamračila, než se zase zadívala na špinavou zád' kamionu před nimi. „Mezi námi to takhle není.“

„A jak to teda je?“ Aneta se natáhla k mobilu, na němž měla Veronika zapnutou navigaci, a zvedla ho z držáku. Otevřela aplikaci Spotify, začala skrolovat a snažila se přitom nevnímat ani vzdálené hřmění, ani vrzání stěračů.

„Co děláš? Musím sledovat trasu –“

„Nevyšiluj, až ke sjezdu na Poděbrady nemusíš.“ Našla písničku, kterou hledala, a propojila mobil s autorádiem. Ve chvíli, kdy přitmí v autě prozářil blízký blesk, se fabií rozlehl smyslný hlas Sinnéad O'Connor v *Nothing Compares 2U*.

„Nic se mu nevyrovná, že jo? Šuká jako králíček Duracell.“

Veronika se pokusila zatvářít pobouřeně, ale vzápětí to vzdala a zahanbeně se rozesmála.

„Nekecej, že ne, slyšela jsem vás přes zeď.“

„No – jo, ale...“

„Kámoško, nerada ti беру iluze, ale jako králíček Duracell šuká devět z deseti třicátníků.“

„Martinovi je jednačtyřicet.“

„Osm z deseti čtyřicátníků.“

„Kdo jinej než ty by to měl vědět,“ kontrovala Veronika.

Krátce se na sebe podívaly a vyprskly smíchy.

„A co tvůj nastávající?“ ozvala se po chvíli Veronika, ne útočně, jen jako by ji to opravdu zajímalo. „Je mezi devíti z deseti, nebo...“

Nebo je ta ojedinělá neschopná desítka, a proto mu nasazuješ parohy, jak se dá? doplnila si Aneta v duchu. Jenže tohle o Tonym tvrdit nemohla. I po tolika letech s ním byl sex pořád

fajn – možná při tom nevybuchovaly vulkány a nebe nekřížovaly komety, ale málokdy to byla vyloženě nuda.

„Tony ujde. Počkej na svatbě,“ slíbila kamarádce, i když sliby chyby, a kdo lže, ten krade... nebo možná ještě něco horšího?

„Na co mám počkat?“ podivila se Veronika. „Vy to budete předvádět na hostině? Nebo oddávající místo ‚a teď si dejte první manželský polibek‘ řekne ‚první manželskou soulož‘?“

„Taková slušná holka jsi byla,“ povzdychla si dramaticky Aneta. Cítila, že její strategie zabrala, ochromující úzkost už trochu povolovala. „Že se nestydiš. Ne, nic takovýho, já mluvím o klasický svatební tradici, naprosto počestný a morálně bezúhonný...“

„Jaký?“

„Že ženich musí na svatbě vojet hlavní družičku.“

VERONIKA

Na obchvatu Čáslavi nás chytila pořádná bouřka. Snažila jsem se vybavit si, co má člověk udělat, aby do auta neuhodilo (matně jsem si vzpomínala na tátova slova o Faradayově kleci, z dob, kdy jsem ještě všechna moudra svého vzdělaného sečtělého tatínka nasávala jako houba). Aneta byla čím dál zelenější, a tak jsme zajely na parkoviště u Kauflandu. Někde jsme zásoby na víkend stejně nakoupit musely a tohle byl poslední větší obchod při cestě.

Zůstaly jsme sedět uvnitř, než se přezene nejhorší liják. Vypnula jsem motor i autorádio, takže ticho uvnitř rušilo jen bubnování baculatých kapek do oken. Aneta seděla s hlavou položenou na opěrce a zavřenýma očima a do tváří se jí pomalounku vracela barva. Věděla jsem, že u ní je ta nevolnost spíš psychosomatická, v devatenácti přežila děsivou havárku, při které zahynula její kamarádka. Nejspíš proto si nikdy nedodělala řidičák a každou cestu autem protrpěla.

Svět za okýnky se rozsvítil dalším bleskem. Bezděčně jsem sebou škubla a zašátrala ve středové konzoli po žvýkačce. Zaburácel hrom, a když se zase rozhostilo ticho, začala jsem něco plácát, jen abych ho zaplnila.

„Znáš tu pověru, že se má při první jarní bouřce cinkat mincema, aby měl člověk hodně peněz?“

Aneta otevřela oči a pousmála se. „To jsem v životě neslyšela. Ale kdo dneska nosí tolik mincí, aby s nima cinkal, když pořád platíme mobilem nebo hodinkama?“

Hlavou mi blesklo, že tohle by mohla být dobrá předehra k otázce na její dluhy, ale Aneta hned dodala: „A taky to není letošní první bouřka. V Praze byla jedna slabší v noci z dvanáctýho na třináctýho dubna.“

„Jak to můžeš vědět?“ Ale na to jsem se ani nemusela ptát, Aneta si pamatovala neuvěřitelné podrobnosti skoro o všem a často je trousila vytržené z kontextu, někdy jsem ji popíchovala, že je chodící generátor náhodných informací.

„Byla jsem se projít.“

„Chodíš ven za bouřky jako dědeček ze Saturnina?“

„Ne, ty pako, byla jsem se projít a chytila mě bouřka. Dej mi taky žvejku.“

Vytlačila jsem jí orbitku z balíčku do dlaně. Ze začátku našeho spolubydlení mě její procházky děsily. Když mě probralo cvaknutí dveří, nemohla jsem usnout a představovala jsem si, co všechno by se jí mohlo stát, ale časem jsem si na to zvykla. Ví o tom Tony? Bude to Aneta dělat i v Karlíně? Potichu se zvedne z jejich manželské postele a půjde courat po nábřeží, protože...

Proč vlastně? Jestli ví Tony tohle, pak ví víc než já.

Přikrčila jsem se před dalším zahřměním a změnila téma. „Jak jste vůbec přišli k chalupě v Bučině? Někdo z vaší rodiny je odtamtud?“

Aneta pomalu zpracovávala žvýkačku, hlavu zase položenou na opěrce. Zamžourala jsem koutkem oka na její profil

a znova užasla nad tím, jak dokonale symetrický má obličej – výrazné oči s trochu zvednutými vnějšími koutky, pravidelný římský nos, souměrné rty. A za její vysokou štíhlou postavu by taky většina ženských zabíjela. Nejspíš to měla v genech, její máma byla v osmdesátých letech slavná modelka.

„Prosím tě,“ zamumlala pobaveně. „Celá naše rodina je z Prahy. Ne, prostě za totáče musel mít každéj vekslák mlejn, ale než se fotr vypracoval mezi honoraci, byly už všechny lukrativní lokality rozebraný, takže na něj zbyla Bučina.“

„On je to mlejn?“ Jejího otce jsem viděla jen párkrát a nedokázala jsem odhadnout, jestli si Aneta dělá legraci, nebo to myslí vážně. Teď byl každopádně velké zvíře, náměstek na pražském magistrátu. „Takže ty seš *Princezna ze mlejna*?“ V dětství to byla moje nejoblíbenější pohádka. Když jsem na ní byla s družinou v kině, pořád jsem chtěla u nás po sídlišti běhat v trávě plné svinčíku bosá a vít si věnečky z pampelišek počuraných od psů.

„To si piš.“ Aneta se pokusila vyfouknout žvýkačkovou bublinu, ale nepovedlo se jí to. „Když jsem byla malá, jezdili jsme tam na každý prázdniny a svátky, i pak už jen s mámou, když se naši rozvedli.“ Povzdychla si. „Milovala jsem to tam. Nikdy se mi nechtělo zpátky do Prahy.“

„Tak proč –“ Chtěla jsem se zeptat, proč už tam nejezdí, proč mě tam nikdy nevzala, když jinak jsme spolu byly tolikrát v apartmánu jejího otce ve Špindlu, v jeho vile v Marbelle, za její mámou u Lago di Teno... A pak mi to došlo.

Ta autonehoda.

Kdysi jsem se o tom snažila něco najít na internetu, ne z morbidní zvědavosti, spíš abych Anetu líp pochopila. Ty její noční můry, její neschopnost – navzdory sloní paměti a vysokému IQ – dodělat jakoukoli školu, její noční potulky, promiskuitu, sklon ochutnat každý alkohol a vyzkoušet každou drogu, které se mihnou kolem. Bylo to už tak dávno, skoro za každým nalezeným odkazem jsem se dočetla, že hledaná stránka neexistuje,

ale ten místopisný údaj mi uvízl v hlavě, protože jako rodačka z Havlíčkova Brodu mi tyhle končiny nebyly úplně cizí: *Na silnici druhé třídy mezi Sečí a Bučinou...*

„Táta to už dávno nechal přestavět na penzion a pronajímá to přes realitku,“ pronesla monotónně. „Jeho to tam nebavilo nikdy, jenom měl pocit, že se to vyplatí držet jako investici. Teď asi spíš potřebuje volný prachy, takže to nabízí k prodeji.“

„Z Bučiny je Tony, že jo?“

Mlčky přikývla. Čelní sklo se začalo naším dechem zamlžovat, a tak se k němu naklonila, aby ho očistila dlaní. „Ale jestli mu to budeš na svatbě připomínat, tak tě nevojede.“

Uchechtla jsem se, protože o jejím ženichovi jsem sexuální fantazie rozhodně neměla. Ne že by nebyl hezoun, Aneta mi jednou nad aperol spritzem prozradila, že kamarádi mu říkají Schöne Tony, jenže možná byl *schöne* až moc. Trochu jako Brad Pitt, když hrál v *Troje* Achillea. S Anetou byli oba vysocí a štíhlí, blondýn a brunetka, jeho ostře řezaná čelist vedle jejích něžných rysů Madony. Byl to skoro až kýč, ale jejich svatební fotky budou dokonalé.

Bohužel jsem už dlouho měla podezření, že to bude jediná dokonalá věc v jejich manželství.

„Takže tam jste se seznámili? Když jsi tam jezdila na prázdniny?“

Aneta přikývla a zamyšleně pronesla: „Předtím jsem v Bučince chodila s Olinem.“

S *Olinem*? Tohle jméno jsem od ní v životě neslyšela. Když jsme spolu začaly bydlet, měla už „vážnou známost“, což mě pořádně zarazilo – ve dvaceti, v dnešní době? Tony byl první kluk, kterého mi představila, a jediný, který s ní formálně chodil. Ty ostatní často neznala jménem ani ona, kdybych ji občas nezahlédla, jak odchází s něčí paží kolem ramen, ani bych o nich nevěděla.

„Já myslela, že jste s Tonym spolu už od školky,“ přiznala jsem užasle. „Takže Olin byl... v jeslích?“

„Tak nějak,“ odpověděla nepřítomně. Chvíli si roztržitě něco kreslila prstem na stehno, až sebou najednou trhla. „Hele, přestává pršet.“

Na parkovišti před nákupním centrem jsme zjistily, že nejenže nemáme mince na chřastění při bouřce, ale ani jedna z nás nemá desetikorunu do nákupního vozíku. V Praze jsem ji nikdy nepotřebovala, většinou ani košík, těch pár věcí se mi vždycky vešlo do náruče. Ani jsem netušila, jestli to vypovídá o tom, že žiju skromně – nebo že žiju úplně pitomě, když mám v pětatřiceti jen dvě poličky v lednici, která mi nepatří stejně jako většina věcí v bytě v Holešovicích.

„Tak si vezmeme ten jezdící košík, to bude stačit...“ Ucouvla jsem před maminkou s kočárkem a zády do někoho narazila. Otočila jsem se, abych se omluvila, ale mladík s kratinkými vousy (brácha Dušan dělal v barber shopu, tudíž jsem věděla, že je to styl *třídenní strniště*) mě ochrannitelsky přidržel za loket a vyhrknul: „Pardon, dobrý?“ Připadalo mi, že se na mě dívá s pocitem, že mě zná, jen neví odkud.

Aneta se na nás obrátila a následovalo několik vteřin ticha, než promluvili oba zároveň:

„Anet?“

„Lukáši, ahoj!“

Možná z překvapení, že vidí starou známou, mě zapomněl pustit, a horko jeho dlaně sálající přes rukáv saka se mnou dělalo něco, co by se dalo omluvit v šestnácti, ne teď. Nebo možná jeho kolínská, nebo šampon, nebo bůhvíco, ale nesmyslně jsem zrudla a zrychlil se mi dech. Aneta roztáhla rty v širokém úsměvu (Tonyho takhle nikdy nevíkala) a vykročila blíž.

Vousáč mě konečně pustil, odstrčil svůj prázdný vozík a natáhl pravičku k ní, ale Aneta se smíchem zavrtěla hlavou a objala ho. Byla o něco vyšší než on, a když spojila paže za jeho zády v olivové parce, spiklenecky na mě přes jeho rameno mrkla, jako by tušila, co mi letí hlavou.

„Tý jo, malej Lukin nám vyrost!“ zahlaholila a pohladila ho po vousech. Já se takhle nenuceně nedokázala dotýkat ani Martina, jenže Aneta to dělala naprosto přirozeně. „A zarost!“

„To víš, to jsme my drsní muži z Bučiny. Až na tvýho holo-brádka.“ Vousáč se zasmál a tázavě se otočil ke mně.

„Veru, to je Lukáš. Kámoš z dětství.“ V Lukášových kamarelových očích se mihlo něco cizího, co jsem nedokázala pojmenovat, a hned to zase zmizelo. „Tohle je Veronika, moje kamarádka, spolubydlící a vůbec moje všechno.“

Podali jsme si ruce, ale tentokrát už se mnou jeho dotyk našťestí neudělal nic. Pousmál se na mě a zase se chopil vozíku.

„Jo? A co na to Tony?“ zažertoval. „Kde ho vlastně máte?“

„Je v Berlíně, přijede až zejtra,“ vysvětlila mu Aneta. Všichni tři jsme ustoupili ještě o kus dál od přístřešku. „Ty pořád bydlíš někde tady, Lukine?“

„Pořád přímo v Bučině.“ Usmíval se na Anetu, ale jeho vřelý pohled jako by se soustředil výhradně na mě, přejížděl po mém melírovaném mikádu, které v mrhnutí rychle krepatělo, po nudné pracovní uniformě v podobě bílé košile, modrých džínů a modro-bílého proužkovaného blejzru. „Ty už tam moc nejezdíš, co?“

Aneta mě napodobila a taky si propletla ruce na prsou. „Do mlejna ne, jen občas s Tonym k jeho rodičům.“ Věděla jsem, že to *občas* je jednou ročně na vánoční oběd, že i světák Tony se tomu vyhýbá, jak se dá. Anetin snoubenec dělal v pražské pobočce zahraniční banky, jezdil v kabrioletu Mazda, nosil hodinky Breitling, sako Ralph Lauren a vůbec patřil do úplně jiné příjmové skupiny než většina lidí z mé sociální bubliny. Znova jsem si vzpomněla na ty Anetiny dluhy. Jestli si nechtěla říkat rodičům, proč jí nepůjčil on?

„Tony dával na instagram, že se budete brát? Na nějakým zámku?“ Dál jsem na sobě cítila jeho pohled. Na to jsem v Anetině společnosti nebyla zvyklá, většina chlapů mívala oči jen pro ni, ale spíš mě to znervózňovalo.

„Uhm, jo, na zámku... A co ty, Lukine?“ Od první chvíle, kdy mi Aneta o svatbě řekla, jsem měla pocit, že se o tom nechce bavit. Jako by ji nečekala svatební veselice, ale nějaká nepříjemná operace, na kterou sice musí, ale zatím na to odmítá myslet.

Vousáčovy hnědé oči zase na vteřinu zamrzly. „Nic zajímavýho. Žádná svatba na zámku a bydlím pořád u mámy.“ Ušklíbl se a následující sebepohrdavou poznámku jako by zase adresoval mně: „Typickej incel.“

„Ty určitě.“ Aneta ho hravě plácla po rameni. Taky jsem o tom pochybovala. Nebyl tak nápadně atraktivní jako Schöne Tony (jenže kdo je), ale v kšiltovce a seprané parce vyzařoval auru chlapa, který zastaví divočáka holýma rukama a pak si ho hodí přes ramena, aby vám uvolnil cestu.

Aneta se ho začala vyptávat na společné známé a já poslouchala na půl ucha. Začala jsem pořádně vnímat, teprve když vousáč opatrně nadhodil: „Víš, že Olin je doma?“

Anetě klesly paže k bokům. Všimla jsem si, jak nervózně popotahuje za nitky ve švu džínových nohavic. „Jo, slyšela jsem... Je u mámy?“

„Teta v zimě umřela.“ Takže Lukáš je bratranec Olina, co s ním Aneta chodila v jeslích? Anebo děti na vsi ještě pořád říkají teta všem sousedkám? „Ale bydlí u nich v baráku. Dali mu invalidní důchod.“

Zavládlo ticho, které jsem neměla jak přerušit.

„Takže se uvidíme v neděli na čarodkách?“ zeptal se Lukáš, jako by už taky nevěděl, co dodat.

„Kdyby se vám chtělo přijít do mlejna, s Olinem, tak...“ Aneta se zajíkla. Tázavě jsem se na ni podívala. Připadala mi bledší než jindy, ale čelo pod šikmo sestříhanou ofinou měla i v tomhle počasí orosené potem. „Tony přijede až zejtra, ale stavte se kdykoli...“

„Olin asi chtít nebude,“ přerušil ji ostře Lukáš. Pak se po-
díval na mě a mírnějším tónem dodal: „Ale vyřídím mu to.“

„Jdeš vrátit vozík? Nechceš nám ho pučit? Aspoň budu mít jistotu, že si pro tu desetikačku přijdeš,“ zažertovala Aneta nuceně.

„No jasný, je váš.“ Lukáš mi přistrčil prázdný vozík, jehož madlo bylo ještě teplé od jeho dlaní. „Určitě se tam uvidíme. Jestli ne dřív, tak v neděli u hranice. Tak zatím...“

Počkala jsem, až bude mimo doslech, opřela jsem se o madlo břichem a zeptala se Anety: „Takže to je bratranec *toho* Olina?“

„Uhm,“ zamumlala nepřítomně. Dívala se přes parkoviště za Lukášem a žmoulala v prstech spodní lem kožené bundičky. Pak se otrásla (*jako když na člověka sáhne smrt*, říkala tomu babička) a zase se jí vrátil ten obvyklý bezstarostný výraz, se kterým vypadala o deset let mladší. „Pojď, potřebujeme petrolej a střelivo na cestu do divočiny.“

ANETA

U pokladen stály kbelíky s kyticemi v celofánu a poutačem ve tvaru stránky z týdenního kalendáře. *Dnes slaví svátek VLASTISLAV*. Aneta se nad ně sehnula a chvíli se v pugétech přehrabovala, aby našla ten nejmín povadlý, i když cítila v zádech Veroničin tázavý pohled. Nakonec vytáhla z vody kytici z růžových gerber, bílých lilií a zelených šištiček, které neuměla pojmenovat.

„Na návštěvu?“ zeptala se Veronika. Aneta položila pugét na pás za nákup a chvíli pozorovala, jak se kapičky vody kutálejí po černé gumě.

„Dalo by se to tak říct.“

Na křižovatce za Starým Dvorem je navigace nabádala zatočit doprava, ale Veronika podle Anetinych pokynů vyhodila blinkr doleva. „Jedeme zkratkou?“

„Ne, zájízdkou. Potřebuju si někam odskočit. Jeď pořád rovně, za tou další zatáčkou už to bude. Jo, tady. Zajed' na ten plácek a počkej na mě.“

Veronika poslušně zajela na štěrkový začátek lesní cesty, až ke sloupku značky *zákaz vjezdu*. Aneta tušila, že její kamarádka má na jazyku tisíc otázek, ale v tuhle chvíli neměla sílu jí nic vysvětlovat. Naklonila se půlkou těla mezi sedadly dozadu pro kytici, z kabelky vylovila hřbitovní svíčku na baterky a vystoupila.

Vrátila se na silnici a vydala se po ní stejným směrem, jakým sem přijely. To místo by našla i poslepu. Asi sto metrů za lesní odbočkou přelezla svodidla a sklouzla do příkopu zarostlého vysokou mokrou trávou, která jí rychle promáčela nohavice kombinézy. Na druhé straně se lesní terén prudce svažoval až ke dnu údolí. V zamračeném podvečeru tam na hraně příkopu svítil lakovaný bílý křížek s černě vyraženým nápisem JITUŠKA HOLUBOVÁ 17. 6. 1988 – 26. 8. 2006.

Tak tady dneska naposled, a příště u tebe. Už můžeš postavit na kafe, Jituško. Aneta netušila, jestli je tahle zdrobnělina i na pomníku hrobu na bučinském hřbitůvku, protože u něj nikdy nebyla – zato věděla, že Jitka by zuřila. *Jitušku* nesnášela, stejně jako to, že se jmenuje po mámě. *(Takovej vidláckej zvyk, no chápeš to? Malá Jitka a velká Jitka, to je ty vole jak komický duo, by mě fakt zajímalo, jak se jí bude líbit, až to jednou bude mladá Jitka a stará Jitka – jenže na to už nikdy nedošlo.)*

Odložila svíčku na placatý kámen vedle křížku a začala zbavovat kytky celofánu. Tráva kolem pomníčku byla vytrhaná, na křížku visel opršený věneček ze sušených květín, v modré vázičce vězelo pár tulipánů se svěšenými hlavičkami a opadanými okvětními lístky. Aneta je vytáhla a vyhodila do podrostu, jenže její kytice byla na vázičku stejně moc velká, a tak ji jen položila šikmo na zem, mezi zavařovací sklenice se zbytky svíček. Když se s hřbetem ruky dotkla té úplně nalevo, ucítila horkost. Jako by ta téměř nedotčená gelová svíčka uvnitř ještě před chvílí hořela, než ji uhasila voda kapající ze stromů.

Jako by tu před chvílí někdo byl.

Možná... ještě je?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zapalte hranici***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.